

Стојсављевић Борислав

Козарачка бр. 48 -Стара Миса

Milica Bolos
Jelena Tomić

ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ „УРБАНИЗАМ“
ПАНЧЕВО
БРОЈ: 03-721/2021
ДАТУМ: 17-09-2021

ЈП Урбанизам П а н ч е в о

Ул. Карађорђева бр. 4

Надлежној служби

Предмет : Захтев – молба за уређење дела пута.

У своје лично име и у име свих грађана, који станују у овом делу Старе Мисе, који се налази између индустријског колосека Рафинеријске пруге и потеза Новог гробља обраћам Вам се овом иницијативом и молбом за помоћ. Рођен сам 1963 године, септембра месеца у Лици, Р Хрватска. На поменутој адреси живим са својом породицом од 04.11 1963 године. Из крша и беде покојни баба и деда и родитељи одлучили су да се преселе у Србију. Купили смо имање на поменутој адреси. За нас несретне 1966 године почела је изградња железничке пруге за потребе тада РНП и ондашње ЈНА. Пруга је прошла на 6-8 метара од куће и тотално одсекла могућност приступа Козарачкој улици. Због настале ситуације основни услови за живот за нас постају једна врста бајке, коју и дан данас сањамо. Вода и струја је прошла. Плин и канализација су стигли, али до граница садашњих и будућих железничких траса. Можете замислити како је не само мени, него свим мојим комшијама у том делу Старе Мисе. Ту је лоцирано десетак стамбених објеката са око 30-ак становника. Оно што могу изјавити да из моје перспективе канализацији као цивилизацијској тековини се не можемо надати, једино да неко са неба спусти цев. Плин се може спровести, али због пруге мрежа није постављена ни близу наших објеката (већином).

С обзиром да у врло скором периоду (месец, месец и по дана), по информацији коју сам добио са врло тачног и компетентног места креће уклањање постојеће железничке инфраструктуре индустријског колосека Рафинеријске пруге, а одмах и постављање потпуно нове инфраструктуре поменути радови ће тангирати део не могу рећи пута јер није пут, односно додирну границу индустријског колосека и парцела 13357,13352/1 и 13353/1, који нам је једини излаз, морам рећи у свет.

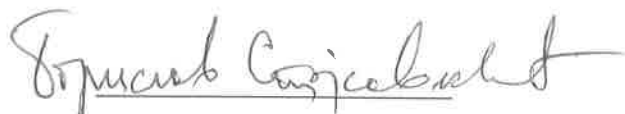
Суштина молбе је да у договору са Железницама Србије када крену радови ургирате и искординирате сарадњу са наведеним предузећем да нам се тај део пролаза уреди, онако како Бог заповеда, и да Железница мало зажмири на једно око

и да не буде тврда срца и да се строго не држи прописа, јер као што возови морају да иду, и нека иду, тако и ми грађани морамо да живимо и функционишемо, па и саобраћајно. Заједно покажите добру вољу и уредите нам тај пролаз, чак и са једним слојем асфалта све од Козарачке улице до границе на путу (парцела 13993/1) која то дозвољава. То је граница где би требало да прође нови колосек железничке пруге. Неко је рекао и то је велика истина , да је суштина живота и да је главна ствар у животу компромис. Ми грађани не можемо да одемо одатле. Јако тешко је, готово немогуће извршити било какву продају некретнина или парцела. Покушавао сам. Али кад људи дођу и само чују за пруге, окрену се и оду. Да лакше и лепше живимо не тражимо пуно, а то било предивно и корисно, морам рећи и утешно. И то је компромис. Ми немамо ништа против. Пругу померити не можемо, али овим би добили мало, а много. Нормално и БЕЗ ПРАШИНЕ КОЈА ЈЕ НЕПОДНОШЉИВА би функционисали, огрев би могли нормално да довозимо, цистерне за чишћење септичких јама би имале добар приступ. Не дај боже хитна помоћ и ватрогасци би могли да несметано пролазе. Туда доста људи колима или пешке иде на Ново гробље. Одмах да Вам кажем било какво равнање и додатно насипање ризлом била би медвеђа услуга. ПРАШИНА ЈЕ НЕПОДНОШЉИВА. Морам рећи да то није нека велика финансијска ставка. Фактички трасу благо поравнати и пресвећи слојем асфалта. Да не будем циник и закерало, завидан, у нашој близини малтене у пољима асфалтирани су путеви где се налазе куће које су подигнуте пре пар година. Можда неке немају ни струју. А ми овде живимо 50-60 година и тражимо само 300-400 метара слоја асфалта. Бескрајно бисмо Вам били захвални, па таман се пруга никад не склонила. Можда Вам смешно звучи, ми смо на њу и навикли, али мачке не могу никако. Кад наиђе композиција и локомотива пусти сирену настаје општа бежанија у свим правцима. Кад нам дођу гости и седимо у дворишту и разговарамо, кад наиђе воз , разговор постаје разговор глувих. Прекида се док величанство од 2000 тона (тридесетак цистерни) не протутњи. Па тако 5-6 , а некад и више пута дању и ноћу. Сатове не навијамо знамо по проласку композиција колико је сати. Захвални смо им јер нас бесплатно буде ујутро у пола пет, и не дају да лежемо пре 10-11 сати увече. Ко има чврст сан не чује оне возове који пролазе око пола један, пола два ноћу.

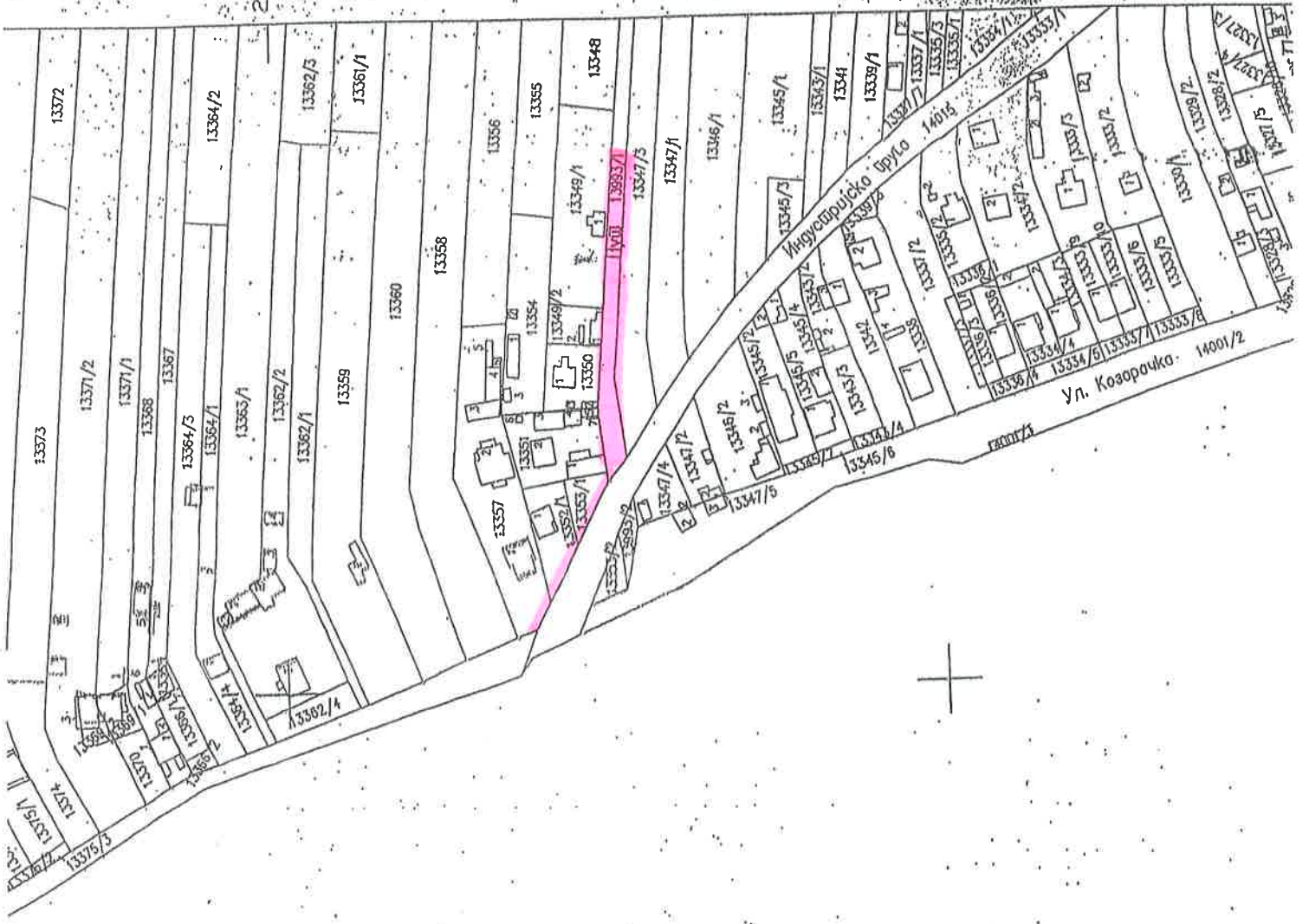
Надам се да ћете ме удостојити одговора, само немојте се проглашавати ненадлежним и упућивати ме на друге органе и институције. МЗ Младост ко и да не постоји.

С поштовањем,

Панчево, 17. 09 2021 године.

063 8250 737

DO 4

250

4
970
000